

El paisatge del meu pessebre

Diuen que per viure un paisatge és necessari sentir-lo en primavera. Diuen que es precis aprofundir en la plenitud de la saba punyent dels arbres per pressentir tot l'immens i sublim embolcall del que es vestirà la natura. Perquè ¿quina bellesa por tenir un arbre sense fulles o un cel sense orenetes o un jardí sense flors? Jo no estic d'acord amb aquesta teoria. Crec que hi ha diversitat de paisatges, segons la tonalitat de colors que els anima: El paisatge verd (primavera). El paisatge groguenc (tardor). El paisatge blanc (hivern). Cada un té la seva pregona bellesa objectiva. Cada un intenta superar-se i produir un efectisme davant de l'esperit que l'admira. Hi ha ànimes que han nascut pel paisatge verd (alegria de viure) D'altres que somnien en el paisatge, groguenc (melancolia de viure) o en el paisatge lluminós i blau de l'estiu (luxúria de viure). Però avui i ara jo cerco i desitjo el paisatge blanc de les muntanyes nevades, el paisatge dels silencis amb ulls d'estel inacabable, el paisatge dels somnis immaculats amb ales platejades i veus de PAU i d'AMOR al voltant de la COVA (paisatge de la Naixença de l'Infant entre nosaltres) *Pedres, escorces de suro, molça, galcerans, un riuet, uns pastors i Déu*. Multitud de cors, petits i grans, seguiran amb els ulls, retornats a la innocència, el caminet de sorra i de pedretes que s'atura davant de la Cova. És l'escenari de la sublimitat, d'aquesta incompreensible conjunció «*suros-molça-pastors-Déu*». I amb el meu caminar de geografia i d'home voldria retrobar tota la dimensió panoràmica del paisatge del veritable pessebre... Malgrat haver de reconèixer l'abisme que s'obre entre la contemplació d'aquell

paisatge hivernal de fa dos mil anys a Betlem i el modest horitzó rectangular del *Betlem* de casa meva.

Suros-molça-pastors-Déu... I com en un somni, enmig d'aquesta fusió *terra-cel*, hi descobreixo avui, al lloc de la font junt a la pastoreta que renta, un pou de petroli... I en lloc de les cançons nadalenes, sento els crits de millions de rabadans dels països superdesenvolupats que implorren, agenollats, unes gotes d'aquest líquid... I endavino altres veus de gentalla nascuda a aquelles mateixes terres, però sense poder-hi viure perquè no els hi volen ni al sol ni a l'ombra... i per això criden i amenacen i maten... I entre els racons amagats de les escorces i sota els galcerans atapeïts d'autèntiques boletes de sang, s'hi reconeixen els canons i els tancs disposats a destruir *els suros, la molça, els pastors i Déu*.

Sobtadament desperto del somni, i tot mirant la llum resplendent que bull dins la Cova, veig que les escorces de suro devenen muntanyes de debò. I que són autèntiques les volves de neu que cauen... I que l'aigua del riu canta dolça i tendrament... I que els pastors i els xais es posen a caminar vers la Cova i em criden... I tremolen al meu darrera les llumetes de la ciutat de Betlem, i al meu davant sento que està esclatant veritablement el paisatge legítim del pessebre de fa dos mil anys... I em pregunto neguitosament, desesperadament, impossiblement, ¿per què aquell paisatge blanc d'aleshores no engoleix aquest d'ara que no té color, i tornem a sentir, en l'íntima veu dels àngels, «PAU A LA TERRA»?

Miquel Esteban i Pallàs

Fa uns mesos van finir a RONSANA uns escrits nostres referits a la Xina Continental, cosa que va arrodonir-se amb una sessió de diapositives a Sta. Eulàlia.

Dos mots per agrair el contingut d'unes lletres que he rebut amb mots encomiàstics produïts, amb seguretat, per la benevolença, l'amistat i la condescendència, coses que es veu que encara existeixen malgrat la política, el futbol i el petroli.

De totes, la que més m'ha copsat és una del nostre vell amic poeta i ex-mestre de Sta. Eulàlia, Sr. Riart. Feia molts anys que res no en sabia, però de sobte no he pogut defugir la impressió que les nostres ressenyes també han interessat a un sector diguem-ne cultural, cosa que m'omple de satisfacció.

Ara, novament, se m'ha demanat que vulgui escriure unes impressions —naturalment, també, fraccionades— del viatge realitzat enguany a l'Àfrica Sudoccidental.

A la bestreta dec dir-vos que no sols el color tindrà d'ésser diferent, sinó que també les idees. Hem tret una impressió negra de la terra negra.

Sigui com sigui, però, us direm sempre la veritat, cosa que no sempre es pot dir d'una premsa professional. La veritat de tot allò que hem escoltat, vist i tocat, que ha estat bastant.

A partir del proper número de «Ronsana», doncs, us parlarem del que per a nosaltres és el «CONTINENT SENSE ESPERANÇA».

DR. EDUARD PADRÓS DE PALACIOS

CARRETERA 5/n - TEL. 54

STA. EULALIA DE RONSANA